

— Яжъ, яжъ!

Но мисълта за пожара не го напуска. То мързеливо дъвчи и гледа разсѣяно. Изведнажъ очитъ му блѣсватъ. Сигурно изходътъ е намѣренъ. То предлага:

— Азъ казвамъ, татко, така. Щомъ се запали цѣлия градъ, ние да изровимъ въ земята една дупка, много голѣма, и да влѣзнемъ всички въ нея. И дѣдо и баба. И отгоре да туримъ голѣмъ джамъ. Нали нѣма да ни стори нищо огъня тогава? А?

Ние го гледаме съ недоумение. Азъ се засмивамъ. Очудва ме детската тревога отъ пожаръ.

— Добре, ще изровимъ дупка, сега яжъ! — казвамъ наставнически азъ и пакъ поглеждамъ Магда.

— Какво ще кажешъ за ямата? Ти и тогава нѣма да дойдешъ съ насъ, нали? — казвамъ шеговито азъ.

Тя се усмихва за първи пжтъ отъ вчера, клати глава и недоволна отъ усмивката си, отвръща.

— Не! Остави ме!

Само това. Ние не приказваме повече. Азъ съмъ безпричинно веселъ — небето е безоблачно и ярко слънце грѣе навънъ — и зная че ще ѝ премине.

Свършваме съ обѣда и излизаме въ градината. Рози, макове и божури сж нацѣфѣли. Единъ голѣмъ маковъ листъ, съ черенъ езикъ въ срѣдата, е падналъ срѣдъ лехата. Цвѣтътъ е огрозенъ. Азъ откъсвамъ и другитъ листа и мисля — на макъ, по-недълготраенъ отъ всѣко друго цвѣте, прилича най-вече любовта. Малко по-силенъ вѣтъръ, едно случайно побутване и листата ѝ окапватъ. Тогава остава семенничето да зрѣе подъ слънцето.

Какво ще остане отъ насъ? Отъ самитъ насъ, каквито сме — нищо. Животътъ е най-бързопреходното и евтино нѣщо. Има милиарди живота, и всѣки мигъ съ хиляди си отиватъ. Какво остава? Нещастнитъ макови семенничета съ множество ситни семенца. А любовта? Любовта! Зооложитъ и ботаницитъ казватъ, че тя е само кратковременно явление на опрашване цвѣтята и на оплождането.

Азъ запrikaзвамъ за това съ Магда. Тя не си отива, слуша. Но не отговаря. Азъ пжкъ не искамъ да завърши печално и прибавямъ,

— Все пакъ висша искра, боже пламъче, трепти у човѣка. И то е нѣщо повече отъ просто излъчване на материята. Иначе ние не бихме чувствували своята отдѣленостъ отъ свѣта. Ижъ този падналъ по грѣбъ черенъ бръмбаръ. размахалъ смѣшно крачка да се изправи. Нагледъ и той и ние за природата значимъ едно. Но безсмъртното пламъче въ мене се